

המבקשת להצטרף:

פרטיות ישראל (ע"ר)

ע"י עו"ד נעמה מטרסו, מ.ר. 76853 ו/או
באמצעות ב"כ עו"ד חיים רביה, מ.ר. 14004
אצל פרל כהן צדק לצר ברץ
רחוב מנחם בגין 121, קומה 53, תל אביב

בעניין שבין:

המבקשים

1. **יונתן אוריך**

2.

עופר גולן

שניהם ע"י ב"כ עוה"ד עמית חדד ו/או נועה מילשטיין
ו/או מיכל גופר-דפנה ו/או רונה וולק
ממשרד חדד רוט שנהר ושות'
רח' ויצמן 2 (בית אמות), קומה 22 תל-אביב

3.

יוסי שלום

ע"י ב"כ עו"ד מאיר ארנפלד
מרחה אבא הילל 7, רמת גן

4.

ישראל איינהורן

ע"י ב"כ עו"ד ליאור אפשטיין ו/או מאיר אבו ו/או מאור זמיר
ממשרד מאיר - ליאור עורכי דין
דרך מנחם בגין 55, קומה 5, תל אביב 67138

- נ ג ד -

המשיבות:

1.

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות המדינה, המחלקה הפלילית
רח' צאלח א-דין 31, ירושלים

2.

הסנגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עוה"ד גיל שפירא ויגאל בלפור
מהסנגוריה הציבורית הארצית
רח' הנרייטה סולד 4, תל אביב

בקשה להצטרף להליך כ"ידידת בית המשפט" (Amicus Curiae)

בית המשפט הנכבד מתבקש להתיר למבקשת, עמותת פרטיות ישראל (ע"ר), להצטרף להליך שבכותרת
כידידת בית המשפט, ולאפשר לה להגיש טיעון בכתב מטעמה בשאלות שנוגעות לפגיעה בזכות היסוד
החוקתית לפרטיות, הנובעת מעריכת חיפוש בטלפון חכם ללא צו בית משפט כדין או הסכמה מדעת.

ואלה נימוקי הבקשה:

1. במוקד הדיון הנוסף עומדת בפתחו של בית המשפט הנכבד שאלה משפטית עקרונית הנוגעת לחוקיותו של צו חיפוש, שמתבסס על חיפוש קודם בחומר מחשב שלא כדין. בפרט, המקרה הנדון עוסק בחדירה לטלפון חכם ועיון בתוכן המצוי בו, שבוצע מלכתחילה ללא קבלת צו שיפוטי וללא קבלת הסכמה מדעת (במובן של הסכמה מרצון חופשי) של הנחקר, ובשאלת הקבילות של ראיות שמבוססות על חיפוש ראשוני זה. במוקד הדיון נמצאת אפוא השאלה בדבר קבילות ראיות נגזרות.

2. המבקשת להצטרף (להלן: "המבקשת") תבקש להציג בפני בית המשפט הנכבד את עמדתה בסוגיה, תוך התמקדות בהיקף הפגיעה בזכות היסוד החוקתית לפרטיות הנובעת מחדירה לטלפון חכם של נחקר ובהיקף סמכותן של רשויות חקירה לחדור ולעיין בחומר מחשב, במקרה של הסכמת הנחקר הניתנת בתנאים של פערי כוחות אינהרנטיים.

3. בעמדתנו להלן נבקש לבחון בתמצית את הסוגיות הבאות:

3.1. היקף הפגיעה בזכות לפרטיות במהלך חיפוש בטלפון נייד של נחקר, ללא צו שיפוטי;

3.2. האם ובאלו מקרים ניתן להתבסס על "הסכמה מדעת" של נחקר, לצורך חיפוש כאמור?

3.3. מה הדין באשר להכשרת ראיות פסולות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות?

חשיבות צירופה של המבקשת כידידת בית המשפט

4. בהלכת קוזלי (מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מ"י, פ"ד נג(1) 529, 554 (1999)), הכיר בית המשפט הנכבד במוסד "ידיד בית המשפט" ותרומתו לגיבוש עמדה בסוגיה המתבררת לפני בית המשפט. אגב כך, התווה בית המשפט רשימה לא סגורה של קריטריונים לצירוף צד כ"ידיד בית משפט", ובהם מהות הגוף שמבקש להצטרף, מומחיותו, הייצוג שהוא מעניק לאינטרס שבשמו הוא מבקש להצטרף להליך, סוג ההליך והצדדים לו והתרומה הפוטנציאלית של העמדה המוצעת. **מבחנים אלה תומכים בצירוף המבקשת להליך דנן.**

5. המבקשת היא עמותה רשומה בישראל שהוקמה בשנת 2020, לנוכח הפגיעה הגוברת בזכות לפרטיות, במיוחד בתקופת משבר הקורונה. על מייסדיה נמנים חוקרות וחוקרים מהאקדמיה, מתחומי המשפטים, מדעי החברה, מדעי המחשב וההנדסה, בכירים לשעבר בשירות הציבורי ועורכי דין המתמחים בפרטיות מן המגזר הפרטי. העמותה פועלת לקידום, ביצור והטמעה של הזכות לפרטיות בקרב רשויות ציבוריות, תאגידים ויחידים בישראל. בין השאר, העמותה בוחנת היבטי פרטיות בפעולות שמבצעת המדינה, נוקטת צעדים משפטיים לשמירה והגנה על הזכות לפרטיות (בכלל זה עתרה, יחד עם ארגונים נוספים, בבג"ץ 6732/20 האגודה לזכויות האזרח נ' הכנסת (1.3.2021) (להלן: "בג"ץ איכוני השב"כ")), תומכת בקידום מהלכים להתאמת החקיקה לאתגרי הפרטיות של המאה ה-21, ופועלת למען הסברה וחינוך לפרטיות דרך קידום יוזמות טכנולוגיות המשלבות פרטיות וחדשנות, Privacy by Design ו-Privacy Enhancing Technologies.

6. עם מייסדי המבקשת נמנים פרופ' מיכאל בירנהק מהפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב, שהוא חוקר של הזכות לפרטיות, עו"ד יורם הכהן, שהקים את הרשות להגנת הפרטיות במשרד המשפטים ועמד בראשה, עו"ד חיים רביה, מעורכי הדין הבולטים במגזר הפרטי העוסקים בנושא הפרטיות, פרופ' ניבה אלקין-קורן, מומחית למשפט וטכנולוגיה מהפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב, פרופ' אור דונקלמן, מומחה לקריפטוגרפיה מאוניברסיטת חיפה, עו"ד רבקי דב"ש, שהייתה ראש הרשות להגנת הפרטיות בפועל וראש היחידה הממשלתית לחופש המידע, פרופ' ענת בן דוד, חוקרת אינטרנט

רשתות חברתיות מהאוניברסיטה הפתוחה, פרופ' קרין נהון מהמרכז הבינתחומי בהרצליה, ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר מהמכון הישראלי לדמוקרטיה, ד"ר ערן טוך מהפקולטה להנדסה באוניברסיטת תל-אביב, וד"ר ארנה ברי, לשעבר המדענית הראשית במשרד התעשייה וכיום יזמית טכנולוגיה.

7. במקרה המונח לפתחו של בית המשפט בהרכב מורחב, יש כדי להשפיע ולשנות את האופן שבו בתי המשפט ורשויות חקירה מתייחסים לאיסוף ושימוש בראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות חשודים, נחקרים ואזרחים תמימים. צירוף המבקשת לא יכביד, ולא יסרב או יעכב את בירור ההליך, במיוחד לאור העובדה כי טרם התקיים דיון בהליך.

8. המבקשת מבקשת לסייע לבית המשפט הנכבד לגבש הלכה שעתידה להשפיע על הזכות לפרטיות בעידן הדיגיטלי בו מידע אישי ואינטימי על אודות אדם זמין לכל דורש, והזכות החוקתית לפרטיות עומדת בפני אתגרים חסרי תקדים.

9. המבקשת אינה קשורה באף צד מהצדדים הישירים להליך. מייסדיה אף הם אינם קשורים או מייצעים למי מהצדדים הללו. המבקשת אינה טוענת טענות עובדתיות כלשהן בקשר למקרה הנוכחי - אלא מתבססת על קביעות עובדתיות של בתי המשפט בגלגולי הפרשה עד כה; כמו כן, המבקשת אינה מביעה עמדה בשאלת המועד הנכון להעלאת הטענה בדבר הראיות הנגזרות במהלך ההליך המשפטי. עניינה של המבקשת הוא אך ורק בהיבטי הפרטיות של הסוגיה.

חשיבות הפרטיות לדיון

מבוא

10. במקרה הנדון מתבקש בית המשפט הנכבד לדון ולהכריע בסוגיה רחבה שנוגעת לאופן שבו רשויות חקירה פועלות בהיעדר סמכות, תוך פגיעה בזכות לפרטיות של נחקרים. כפי שנפרט להלן, איסוף מידע אישי תוך פגיעה בזכות לפרטיות, הפך לא אחת לשיטת פעולה של רשויות החקירה, באמצעותה הן מרחיבות דה פקטו את הסמכויות המוקנות להן בחוק. לא למותר לציין, כי פגיעה בזכויות אדם ללא הסמכה בחוק פסולה לפי עקרון החוקיות, המעוגן בסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

11. הזכות לפרטיות היא זכות יסוד חוקתית בשיטה המשפטית בישראל. היא מעוגנת בסעיף 7 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו ולפיכך היא בעלת מעמד חוקתי על-חוקי. בית המשפט העליון הגדירה "אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי" (בג"ץ 2109/20, 2135/20, 2141/20, 2187/20 **בן מאיר ואח' נ' ראש הממשלה ואח'** (26.4.2020) ונאמר עליה שהיא "מזן החשובות שבזכויות" (ע"א 1697/11 **א. גוטסמן אדריכלות בע"מ ואח' נ' ורדי** (23.1.2013)). היקפה של הזכות החוקתית לפרטיות נקבע על פי פרשנות תכליתית של סעיף 7 בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו (בג"ץ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה**, פ"ד סא(1) 581 (2006)). חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**") מסדיר באופן פרטני את ההגנה על הזכות לפרטיות ואת המסגרת המשפטית לאיסוף ושימוש במידע אישי. החוק חל גם על המדינה (סעיף 24 לחוק הגנת הפרטיות). לצדו, מוגנת הזכות בחקיקה פרטיקולרית, כדוגמת חוק זכויות החולה, תשנ"ו-1996 שאינה נוגעת בהליכים דן ולפיכך היא נזכרת פה בקצרה לשם שלמות התמונה בלבד.

12. הזכות לפרטיות מפני חיפוש מעוגנת במפורש בסעיף 7(ג) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הקובע כי "אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו". סעיף 23א(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**") קובע כי מתן צו חדירה לחומר מחשב ייעשה "באופן שלא יפגעו בפרטיותו של אדם מעבר לנדרש". משכך, חיפוש וחדירה לחומר מחשב צריכים

להיעשות הן בכפוף לזכות החוקתית לפרטיות ובהתאם לתנאי פסקת ההגבלה, והן תוך עמידה בתנאי המישור התת-חוקתי של הדינים הללו כפי שפורשו על ידי בית המשפט הנכבד בפסיקתו.

13. מידע אישי הופך למשאב נצרך ומבוקש על-ידי המדינה. מקור יקר ערך למידע אישי הוא טלפון נייד בכלל - ומכשיר טלפון חכם ('סמאטרפון') בפרט. בהיעדר חקיקה ייעודית שמסדירה את מעמדו של הטלפון החכם,¹ גובר הצורך לשרטט גבולות ברורים בין סמכויות החדירה לרשות הפרט שנתונות בידי רשויות אכיפת החוק, לבין עולמו האישי והאינטימי של אדם, כפי שמשקף מהמידע שמצוי בטלפון החכם שברשותו.

14. פסק דינו של בית המשפט הנכבד בבש"פ 1758/20 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.1.21) מיקד את עיקר הדיון בהיבט אחד של פגיעה בכבוד האדם, והוא הפגיעה בזכות להליך הוגן. לעומת זאת, לפסק הדין קדמה החלטה של כבי' השופט אלרון, בבית המשפט העליון, שקבעה כי "באיון האמור בין האינטרס הציבורי במיצוי החקירה לבין מניעת הפגיעה בפרטיות המבקשים כתוצאה מהחיפוש שלא כדין – גוברת ידה של האחרונה" (בש"פ 7917/19 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל**, פס' 42 (פורסם בנבו, 25.12.2019)). המבקשת תבקש להדגיש כי אכן היבט מרכזי בעריכת חיפוש בלתי חוקי בטלפון נייד, הוא הפגיעה הקשה בזכות החוקתית לפרטיות. מתוך הפגיעה בפרטיות נגזרים היבטים נוספים הקשורים בסוגיה כאמור, דוגמת פערי הכוחות בין הרשות לנחקר, היעדר הסכמה מדעת וההשלכות של קבלת ראיות לא חוקיות בדיעבד. סוגיות אלו טרם נדונו והוכרעו בפסיקתו של בית משפט נכבד זה.

15. במציאות שבה הטלפון החכם הופך לכלי מרכזי להפקת ראיות בתהליך החקירה, פסק הדין בעניין הנוכחי עשוי להיות בעל השלכות מכריעות על האופן שבו רשויות חקירה אוספות מידע אישי על אודות נחקרים וצדדים קשורים בהם. פסק הדין אף עלול להתפרש כהכשר וכעידוד פוטנציאלי לנקיטת שיטות פסולות, בהן רשויות חקירה פועלות בידיעה שיוכלו בדיעבד להכשיר פגיעה בפרטיות.

הפגיעה בפרטיות

16. לשם בחינת המעמד של ראיות נגזרות - קרי, ראיות שמבקשים להשיג על בסיס מהלכי חקירה קודמים פסולים, שהיו כרוכים בפגיעה בפרטיות - יש להלך בנתיב החוקתי המוכר של שלושת שלבי הבדיקה. **ראשית**, יש לבחון את היקפה של הזכות שבה מדובר, והאם וכיצד נפגעה; **שנית**, יש לבחון אם יש צידוק לפגיעה - וזאת לפי המתווה של פסקת ההגבלה, ולפי זה, **השלב השלישי** - של דיון בסעד החוקתי המתאים. כאן, אין נבחנת חוקתיות של חוק, אלא התנהלות המשטרה ובתי המשפט, אולם המתווה החוקתי מתאים לדיון, בשינויים המתחייבים.

17. את הזכות החוקתית יש לפרש במבט רחב.² את הפגיעה בפרטיות יש לדייק. במקרה הנוכחי, חיפוש לא חוקי בטלפון נייד פוגע בפרטיות בעלי המכשיר, בפרטיות צדדים שלישיים שהתקשרו עימו, וככל שמדובר בשיחות שלא הושלמו, מדובר גם בהאזנת סתר, שהיא מקרה קונקרטי של פגיעה בפרטיות. נפרט.

מעמדו הייחודי של הטלפון החכם

1 על היעדר הסדר חקיקתי בדבר מעמדו של טלפון נייד לצורכי חיפוש, ראו: בשפ 7917/19 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.19); בבש"פ 1758/20 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.1.21); רע"פ 9446/16 **התובעת הצבאית הראשית נ' סיגאוי** (נבו, 19.6.2017) ע"פ (ת"א) 61187-06-14 **רן משה קורס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.3.25).

2 בג"ץ 2481/93 **יוסף דיין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים**, פ"ד מח(2) 456, פס' 16 (1994)

18. חיפוש בטלפון חכם, בדומה לכל חיפוש, מהווה פגיעה בפרטיות, אך בשל השימוש הגובר בטלפונים חכמים והמידע הרב שנצבר בהם, היקף הפגיעה הוא משמעותי וחמור יותר. בית המשפט הנכבד עמד על מעמדו הייחודי של מכשיר הטלפון החכם ועל הקשר ההדוק בינו לבין נבכי אישיותו של אדם במספר מקרים:

בע"פ 14/8627 נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.7.2015):

"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאינדנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד."

וכן בבש"פ 17/6071 מדינת ישראל נ' רונאל פישר (פורסם בנבו, 27.8.2017):

"מאפיין נוסף של חומר מחשב, לרבות הטלפון הנייד, הוא שניתן לדלות ממנו חומרים אובייקטיביים מזמן אמת, ראיות עוצמתיות שיכולות לשרת הן את התביעה והן את ההגנה. אך פוטנציאל ראייתי זה הוא בבחינת אליה וקוץ בה. מדובר בחומר רב שדרכו ניתן ללמוד גם על "סיפור חייו" של המשתמש. למעשה לא מדובר רק בסיפור חיים המשורטט בקווים כלליים, אלא בפרטי הפרטים של חיי היומיום של האדם – מקומו בבוקר ועד לכתו לישון דרך המקומות בהם שהה, האנשים עימם שוחח ותכני השיחה ("סוד השיח"), רעיונות, הגיגים, תחביבים, חברים, ידידים, מידע אינטימי ומידע עסקי, תחומי עניין וסקרנות (האתרים אליהם גולש המשתמש) ועוד.

...

היסטוריית הגלישה יכולה לספר לא רק על תחומי העניין של המשתמש אלא גם על הנעשה במוחו. המשתמש עצמו אינו מודע לעיתים לכך שהמחשב או הטלפון הנייד משרטטים את סיפור חייו. כך, לדוגמה, הטלפון הנייד יכול לספר לנו היכן היה המשתמש בכל עת, בבחינת "האח הגדול" העוקב אחר תנועותיו, כמעט קרבה מסוכנת להשלכות העידן הטכנולוגי על פי סדרת הטלוויזיה "מראה שחורה" (באחד מפרקי הסדרה מתוארת מציאות לפיה לכל אדם יש אפשרות ליצור ארכיון מצולם של כל מה שראה בימי חלדו, מה שמאפשר חדירה למרחב הזכרון הפרטי של כל אדם."

19. מהמידע שמצוי בטלפון החכם של אדם בתוספת המידע שנאגר בטלפון אגב השימוש ("מְטָה-דאטה") ניתן להיחשף לחייו של אדם באופן האינטימי ביותר: מקומות שבהם ביקר, מצבו הרפואי, קשריו האישיים, יחסי העבודה שהוא מקיים, תחומי העניין שלו, הרגליו האישיים, אמונתו, מחשבותיו, דעותיו, העדפות מיניות, תוכן שיחותיו שבכתב באמצעות יישומונים לתקשורת כדוגמת וואטסאפ, ועוד. יתר על כן, התפתחויות טכנולוגיות של השנים האחרונות מאפשרות להצליב את המידע ולנתחו באופן שמאפשר להסיק מסקנות מרחיקות לכת על אודותיו של אדם, ובפרט על מצבו הנפשי, אופיו, חולשותיו וחוזקותיו, רצונותיו ושאיפותיו.

איסוף מידע בזמן אמת

20. מלבד העובדה כי מכשיר הטלפון החכם אוצר בתוכו מידע אינטימי רב על אודותיו של אדם, הוא גם מהווה שער כניסה לחשבונות מקוונים רבים של אדם. עיון בחשבונות מקוונים מאפשר להתחקות ולעקוב, בזמן אמת, אחר מערכות היחסים של אדם עם משפחתו, חבריו, עמיתיו ומכריו. דרך כך, חיפוש בטלפון נייד עשוי לחשוף מידע שנאגר ונוצר במכשיר הטלפון וטרם נקרא או נשלח על-ידי בעל המכשיר.

21. ההסדר החקיקתי עבור קבלת מידע מתקשורת בין מחשבים בזמן אמת, אגב חיפוש בחומר מחשב, קובע כי זו לא תיחשב האזנת סתר.³ מכאן כי ההכרעה בסוגיה של חיפוש בחומר מחשב, ובטלפון חכם בפרט, תשפיע גם על האפשרות של רשויות חקירה לאסוף מידע שהתקבל במהלך החיפוש, ללא ידיעתו של הנחקר ומבלי להיזקק לצו האזנת סתר. מצב דברים זה עלול להתרחש בחיפוש ארעי שהטלפון הנייד מופקד בידי הרשות החוקרת, ואף באופן מוגבר יותר, במהלך חיפוש מתמשך במסגרתו נלקח הטלפון החכם למעבדה.

איסוף מידע שחורג ממכשיר הטלפון

22. על-פי רוב, מכשיר הטלפון החכם מקושר ומחובר לחשבון מקוון מרכזי של מערכת ההפעלה (לרוב חשבון חברת Apple או Google), שצופן בחובו את כל הסיסמאות והרשאות הגישה של המשתמש באתרים, שירותים ויישומונים שונים אליהם התחבר המשתמש לאורך השנים גם במנותק מהמכשיר עצמו. לדוגמה: אם לאדם יש טלפון שנושא את מערכת הפעלה אנדרואיד של חברת Google, ואותו אדם משתמש בדפדפן ובשירותים נוספים של החברה, חיפוש בטלפון החכם יאפשר התחקות אחר פעילות המשתמש לא רק בטלפון החכם, אלא גם במחשבו הביתי, במחשבו במקום העבודה, במכשירי טלפון קודמים של האדם ובכל מקום בו החשבון המקוון של Google היה פעיל ומחובר.

23. חיפוש בנבכי המידע שנשמר בטלפון החכם, מגלה גם היסטוריה של חשבונות מקוונים אליהם הטלפון החכם היה מקושר, בכלל זה: חשבונות מקוונים של מקומות העבודה, חשבונות מקוונים של בני משפחתו וכל השירותים אליהם היה מנוי לאורך השנים. עבור כל חשבון, ניתן לגלות את סיסמת הגישה ודרך כך להשיג גישה למידע שאצור בחשבונות מקוונים, ללא היזקקות למכשיר הטלפון.

24. בין השירותים הבולטים הנחשפים בדרך זו - שירותי דואר אלקטרוני המאחסנים תכתובות ושיחות מקצועיות ואישיות, שירותי מסרים מידיים כדוגמת אלה של וואטסאפ המשמשים לתקשורת מידית ובלתי אמצעית ועוד.

25. כך למעשה, חיפוש בטלפון החכם עשוי לאפשר גישה מתמשכת ובלתי מפוקחת אל תוך חייו של אדם. הוא שולל מהנחקר שליטה בהיקף המידע שעשוי להיות גלוי לגורמי החקירה. בעניין דומה, קבעה כב' הנשיאה חיות כי במסירת תעודת זהות לשוטר - "מאבד הפרט את היכולת לשלוט בהיקף המידע האישי הנוסף החשוף לעיני השוטר, והוא אף אינו מודע למהות ולהיקף הפרטים שאליהם נחשף השוטר".⁴ אם נעשה הדבר בלא ידיעת הנחקר או קבלת הסכמתו מדעת, יש לחיפוש כזה תוצאות מרחיקות לכת על חייו ופרטיותו.

פגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים

26. מלבד מידע אינטימי על אודותיו של המחזיק במכשיר, הטלפון החכם אוגר גם מידע רגיש ואינטימי על צדדים שלישיים: בתמונות, בתכתובות אישיות או מקצועיות או בחשבונות מקוונים משותפים (דוגמת חשבון גוגל משותף או חשבונות בנק משותפים). בניגוד לחיפוש בביתו או ברכבו של אדם, דרכו ניתן להגיע בשוגג לחפצים פיזיים של בני הבית - חיפוש בטלפון חכם מגלה מידע רב גם על נבכי נפשם ואישיותם של בני משפחתו ומכריו של אדם באופן הדוק ובלתי ניתן להפרדה: שיחות יומיומיות ואינטימיות שניהלו ביניהם, סודות שחלקו במשותף, מקומות בהם נוהגים לשהות יחדיו, אנשים שעמם

³ סעיף 23א(ג) לפקודה.

⁴ בג"ץ 4455/19, 5471/19 טבקה נ' משטרת ישראל (פורסם בנבו, 25.1.21) (להלן: "עניין טבקה").

הם מבליים ואף שיחות על אודותיהם עם אנשים קשורים להם, למשל: המורה בבית הספר, רופאי המשפחה, פסיכולוגים, הורים של חברים ועוד.

27. לאור ההתפתחויות הטכנולוגיות, והעובדה כי יותר ערוצי תקשורת מהגרים מהמרחב הפיזי למרחב הווירטואלי, נבקש מבית המשפט הנכבד לשקול גם את ההשלכות הצפויות על הפגיעה בפרטיותם של צדדים שלישיים שקשורים לנחקר. השלכות אלו מתעצמות ככל שמכשירים רבים יותר מכילים חשבונות מקוונים המקושרים זה לזה. היבט זה ממחיש את החשיבות של מסגור הדיון לא רק במונחי הזכות להליך הוגן, שמתמקדים רק בנחקר, אלא גם במונחי הזכות לפרטיות, שמציגים תמונה רחבה יותר של השלכות החקירה הפסולה.

28. ניכר מכל זה, כי הפגיעה בזכות לפרטיות עקב חיפוש בטלפון הנייד של אדם, אינה פגיעה קלה – אלא מדובר בפגיעה קשה וחמורה בענייניו הפרטיים והאינטימיים ביותר של אדם. הזכות לפרטיות היא זכות יסוד חוקתית, ועל כן פגיעה בה מותרת רק אם היא עומדת בתנאי פסקת ההגבלה, המעוגנת בסעיף 8 לחוק-היסוד, ובראש ובראשונה אם היא נעשית על-פי חוק, או מכוח הסמכה מפורשת בו.⁵

שיטתיות התופעה

29. במקרה שלפנינו, דובר בשלב הראשון בחדירה לטלפון נייד של ארבעה נחקרים, ללא צו שיפוטי וללא קבלת הסמכה מדעת. לפי עובדות המקרה, כפי שהוצגו בפני הערכאות הדיוניות בגלגולי הפרשה עד כה, ניכר כי המשטרה נמנעה מהשגת צווי חדירה כדין, זאת על אף פרק הזמן שחלף ממועד דיווח העבירה לכאורה (4.9.2019), עד למועד החקירה הראשונה של המבקש 2 (23.10.19).⁶ גם הזמן שחלף בין החקירות של מבקשים 2-4 ומבקשים 1-3 – מחזק את התפיסה לפיה המשטרה בוחרת לקנות לה סמכויות חדשות ונרחבות ביחס לאופן שבו היא אוספת מידע אישי על נחקרים והקרובים להם.

30. בתי המשפט בערכאות הדיוניות נדרשו לא פעם לשאלה בדבר קבילותן של ראיות שישודן בחדירה לחומר מחשב שלא כדין. אף שכמובן אינם תקדים מחייב, נביא מתוכם, מפני שהם מעידים על היקף התופעה. אחד מפסקי הדין הבולטים בעניין זה הוא ת"פ (נת"י) 54680-10-19 **מדינת ישראל נ' אבי טקלו** (פורסם בנבו, 6.8.2020) (להלן: "**עניין טקלו**"), במסגרתו בית המשפט השלום פסל ראיות בשלושה אישומים שונים, עקב חיפוש בחומר מחשב שלא כדין ובחוסר סמכות.

31. בעניין טקלו, בית המשפט השלום עמד על **השיטתיות שבה נוהגת המשטרה בעריכת חיפוש בטלפונים ניידים, ללא סמכות:**

"בדבריו אישר [החוקר], כי אין מדובר במקרה יחיד אלא בשיטת עבודה, כשבכל תיק חקירה שבו נתפס מכשיר טלפון, מבצע, כבדרך שגרה, חיפוש ידני נוסף:

"רב הטלפונים החכמים אני לוקח את הטלפון פיזית כדי לחפש בעצמי. הוצאתי אותו מהרישום של התחנה, מצאתי שיחות סיקרט צ'ט, אני פותח תוכנת טלגרם, מדפדף, משווה בין יוזר אותו שם משתמש איך נקרא בטלפון ואיך מופיע פה" (פרו', עמ' 19, ש' 14-12, עמ' 27, ש' 6).

דברי החוקר לא מותירים מקום להתלבטות, מדובר בפרקטיקה הנהוגה על ידו כבדרך שגרה: תחילתה בבחינת ממצאי פריקת הטלפון מכח הצו, והמשכה חיפוש עצמאי ונוסף במכשיר הטלפון, ללא קשר להיתר השיפוטי שניתן, ובכל תיק ותיק. מדובר במסע דיג מובהק, לעיתים

⁵ בשי"פ 1758/20 **יונתן אוריך נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.1.21), פסקה 11 לפסק דינו של המשנה לנשיאה;
⁶ עמ" 3 לפרוטוקול הדיון מיום 30.10.2019 בצ"ח 51782-10-19 **להב 433 נ'**, צ"ח 51796-10-19 **להב 433 נ'**, צ"ח 51791-10-19 **להב 433 נ'**, צ"ח 10-1951787-10 **להב 433 נ'**.

מתמזה שללו באיתור חומרים מפלילים בגין החשד המקורי, לעיתים באיתור חומרים מפלילים בגין חשדות אחרים. לאחר מכן, כך המשיך והסביר החוקר, פונה לבית המשפט ומבקש צו להכשיר בדיעבד את תוצרי החיפוש שערך. [ההדגשות נוספו]

בהמשך:

“קשה אף להשתחרר מהרושם, שמדובר במחדל מערכתי שנובע מאי הטמעת הוראות הדין והפסיקה לביצוע צווי חדירה בחומר מחשב, המתבטא, בין היתר בתפיסת החוקר שרשאי לנהוג במכשירי הטלפון התפוסים ע”י המשטרה מנהג בעלים ולבצע בהם חיפושים נוספים, ללא אישור בית המשפט” [ההדגשות נוספו]

ולבסוף:

“אין להשלים עם מציאות שבה אנשי אכיפת החוק אינם ממלאים אחרי הוראות החוק בעצמם. גם אם אין זו הפרה מכוונת המונעת מזדון או מחוסר תום לב, אלא התנהלות מפרת חוק הנובעת מאי הטמעה הוראותיו, או אי הפנמה, או זלזול, קלות ראש או סתם רשלנות כדוגמת אי תיעוד פעולות חקירה, השלכותיה עלולות להיות חמורות ולפגוע קשות בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה”

32. פסק הדין בעניין טקלו ופסקי דין נוספים,⁷ התבססו במידה רבה על החלטת כבוד השופט אלרון, בבש”פ 7917/19 הנ”ל, ובכך מדגישים את תכיפות האירועים במסגרתם בית המשפט נדרש לשאלה בדבר קבילות ראיות שבבסיסן חדירה לחומר מחשב שלא כדין, וחשיבות ההכרעה בנושא.

33. גם בע”פ (ת”א) 61187-06-14 רן משה קורס נ’ מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.3.2015), הובא בפני בית המשפט המחוזי מקרה שבו הרשות החוקרת התבססה על מסרונים שנלקחו מטלפון נייד, ללא צו שיפוטי שמתיר את החיפוש בחומר מחשב. במקרה זה, בית המשפט דחה את הערעור, תוך הישענות על הלכת בן חיים,⁸ שקבעה כי ניתן בנסיבות מסוימות, לקבל הסכמה מדעת כחלופה קבלת צו. במקרה זה, נקבע כי הנחקר הסכים לחיפוש, לאחר שהתייעץ עם עורך דינו ולאחר שהבין את משמעות החיפוש. עם זאת, בית המשפט המחוזי מצא לנכון להדגיש בפני הרשות החוקרת את הדברים הבאים מתוך ע”פ 3636/12 אוסאמה שוויקי נ’ מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.2013):

“מוצא אני לנכון להסב את תשומת הלב של הרשות החוקרת, כי ראוי היה לילך כאן בדרך המלך”, בטרם ביצוע החיפוש בדירה, דהיינו: ליזום פנייה לבית המשפט בבקשה למתן צו חיפוש, או לחילופין לתעד באופן מפורט את קבלת הסכמתו של בעל הדירה... הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח העובדה שלא היתה פה דחיפות יוצאת דופן בעריכת החיפוש בדירה, והמתנה מסוימת – ובודאי של מספר שעות – לא היתה משנה דבר, בנסיבות העניין”.

34. הנה כי כן, נראה כי מדובר בפרקטיקה חוזרת של רשויות החקירה לפעול להרחבה דה פקטו של סמכויותיהן, ולבקש מבתי המשפט להכשיר בדיעבד ראיות שהושגו באופן בלתי חוקי, תוך הסתמכות על נסיבות חיצוניות לחיפוש הבלתי חוקי, דוגמת הסכמה, חומרת המקרה ואיסוף ראיות נגזרות שמנתקות (או מחלישות) את הקשר בין הראיות הפסולות לבין בקשת הצו.

⁷ ת”פ (מחוזי חי) 68436-07-20 מדינת ישראל נ’ אדהם אסוד (נבו 17.03.2021); מת (ראשל”צ) 41042-10-20 מדינת ישראל תביעות ראשון לציון נ’ אלירן לוי (פורסם בנבו, 8.11.20).

⁸ רע”פ 10141/09 אברהם בן חיים נ’ מדינת ישראל, פ”ד סה(3) 305 (להלן: “הלכת בן חיים”).

35. מסקנת הביניים היא כי בחיפוש בטלפון הנייד יש פגיעה קשה בפרטיות הנחקר, בפרטיות צדדים שלישיים, וכי יש חשש להאזנת סתר אגב החיפוש שלא על פי דרך המלך להאזנה חוקית כזו. הכשרה בדיעבד של פעולות פסולות אלה תעודד את המשך הפגיעה בפרטיות ותכשיר אותן בדיעבד. פגיעה כזו אינה צולחת את מבחני המידתיות החוקתיים, ונכשלת גם במבחני הסבירות והמידתיות במישור המשפט המנהלי. גם חוק הגנת הפרטיות אינו מכשיר אותן, כפי שנפרט בהמשך.

חלופת צו: קבלת הסכמה חופשית ומדעת

הסכמה לחיפוש

36. בהיעדר צו שיפוטי לחיפוש בחומר מחשב, מתעוררת השאלה האם ובאלו נסיבות רשויות חקירה יכולות להסתמך על הסכמה מדעת של הנחקר לחיפוש בטלפון הנייד שברשותו. בית המשפט הנכבד טרם דן בהרחבה בשאלה אם די בהסכמה של נחקר, לצורך חיפוש בחומר מחשב. אנו סבורים כי הגיעה העת כי בית המשפט הנכבד יכריע בסוגיה זו ויקבע בה מסמרות.

37. בע/78/14 (ערעורים צה"ל) פלח נ' **התובע הצבאי הראשי** (פורסם בנבו, 13.1.2015) פסק בית הדין הצבאי לערעורים כי "ניתן לבצע חיפוש במכשיר סלולארי, על-ידי חוקר, במעמד הנחקר ובאמצעותו, בלא צורך בצו שיפוטי, אם ניתנה לכך הסכמה אמיתית ורצונית ("הסכמה מדעת") של מי שמורשה להשתמש במכשיר".

38. בקביעתו זו, החיל בית הדין הצבאי לערעורים את הלכת בן חיים על חיפוש בטלפון נייד, בכפוף ל מספר תנאים: (1) התקבלה מהנחקר הסכמה מדעת, לאחר שהובהר בפניו כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש, וזאת מבלי שהסירוב יפעל לחובתו; (2) נסיבות החיפוש ואופן קבלת ההסכמה יתועדו מיד ובסמוך לאחר עריכת החיפוש; (3) החיפוש יבוצע בנוכחות הנחקר, כלומר חיפוש ידני בידי שוטר, ולא חיפוש במעבדה על-ידי מערכת טכנולוגית ו/או גורם מומחה.

39. עקרון היסוד בחוק הגנת הפרטיות קבוע בסעיף 1 בו, לפיו "לא יפגע אדם בפרטיותו של זולתו ללא הסכמתו". הסכמה מוגדרת בסעיף 3 לחוק הגנת הפרטיות כ"הסכמה מדעת, במפורש או מכללא". כדבריו של פרופ' בירנהק, הסכמה מדעת תתקיים כאשר בידי הנחקר היה כל המידע הדרוש לו כדי להחליט אם להסכים למסירת המידע ולשימושים שייעשו בו, וכן, ההסכמה צריכה להיות מרצון חופשי.⁹

פערי כוחות אינהרנטיים

40. הדרישה לקבלת הסכמה מדעת מקבלת משנה תוקף במצבים בהם קיימים פערי כוחות אינהרנטיים בין מושא המידע ומבקשת המידע.¹⁰ בהלכת בן חיים עמד בית המשפט הנכבד על המתח הנפשי והחשש שפוקד אזרח נורמטיבי כאשר שוטר מבקש לערוך חיפוש בכליו, גופו או ביתו. פרופ' בירנהק מסביר כי הסכמה במקרה שבו שני הצדדים אינם שווים כוח, נכללת בין ההסכמות שהן "חשודות מטבען".¹¹

41. במקרה שלפנינו, הן בית המשפט המחוזי והן בית המשפט השלום קבעו שלא הייתה הסכמה מדעת של המבקשים לחיפוש. המבקשת תדגיש כי ארבעת המבקשים הם יועציו של ראש הממשלה, ועל אף עמדת הכוח שבה הם מצויים, בזה אחר זה נאותו המבקשים ומסרו לחוקרים את הטלפון הנייד שלהם, ללא שניתנה להם הזכות לסרב, וללא שהוסברו להם ההשלכות של החיפוש האמור. ללמדנו, שגם מי שנתפסים כנחקרים "חזקים", ויש להניח שיעוץ משפטי היה בידם גם במועד החקירה, הרי שמול

⁹ מיכאל בירנהק "שליטה במידע והסכמה מדעת: הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות" משפט וממשל יא 9 2007 עמ' 50, (2011).

¹⁰ ע"ע (ארצי) 90/08 איסקוב – הממונה על חוק עבודת נשים (פורסם בנבו, 8.2.2011).

¹¹ מיכאל בירנהק, מרחב פרטי: הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה, ע' 253 (2011).

חקירה משטרית, היכולת לומר לשוטר החוקר "לא", קטנה מאוד. קל וחומר, מי שאינם בעלי ניסיון או יכולת לקבל ייעוץ משפטי בזמן אמת.

הסכמה כתשתית חריגה ויוצאת דופן לחיפוש בחומר מחשב

42. בעת האחרונה, הזכות לפרטיות מצויה בשחיקה מצטברת, בעיקר בקרב רשויות המדינה. בבג"ץ איכוני השב"כ, בית המשפט הנכבד הביע חשש מפני התופעה של "פעם השתמשת – התמכרת" ביחס לשימוש הרציף והגורף בכלי השב"כ לצורך איתור מגעים של חולי קורונה. החשש להמשך השחיקה של הזכות החוקתית קיים גם בהקשר הנוכחי.

43. קבלת הסכמה לחיפוש בחומר מחשב היא לאין ערוך הדרך המהירה, הנוחה והפשוטה ביותר עבור רשויות חקירה לצורך השגת גישה בלתי מוגבלת למידע רב שאצור בטלפון הנייד של אדם. לכן, קיים חשש כבד כי הכשרת הסכמה כחלופה לצו חיפוש, תהפוך הלכה למעשה לדרך המלך המשמשת בידי רשויות החקירה לעקוף ביקורת שיפוטית ולהימנע מההגבלות המוטלות עליהן על-ידי בתי המשפט בצווי החיפוש.

44. קיים קושי רב להחיל את הלכת בן חיים - שהקשרה הוא חיפוש פיזי על גופו של אדם - על חיפוש משטרתי בטלפון נייד. הסיבה העיקרית לכך היא השונות מהותית בין חיפוש בחפציו של אדם לחיפוש בטלפון נייד. העוצמה, משך והיקף הפגיעה בפרטיות עקב חדירה לטלפון הנייד של אדם, היא עמוקה, מתמשכת ונוגעת בכל היבטי אישיותו של אדם, בשונה מעוצמת והיקף הפגיעה בפרטיות, כתוצאה מחיפוש נקודתי בחפציו של אדם. כאמור, לחיפוש בטלפון הנייד יש גם השפעה על פרטיות צדדים שלישיים, שאינה קיימת בחיפוש על גופו של אדם אחד.

45. לאור פערי הכוחות ומידת החדירה לפרטיות בחיפוש בטלפון חכם, הסכמה מדעת אינה יכולה לשמש מקור סמכות חלופי לפגיעה בזכות החוקתית לפרטיות. הסכמה מדעת יכולה להתקבל אך ורק כחריג יוצא דופן במקום שבידי הרשות החוקרת להציג בפני בית המשפט נסיבות קיצוניות, שבהן דחיפות האירוע בצירוף נסיבותיו לא אפשרו לרשות לפעול להשגת צו.

46. חשוב לחזור ולהדגיש בהקשר זה של חיפוש בטלפון נייד, כי הזכות לפרטיות שנפגעת עקב החיפוש, אינה רק של הזכות לפרטיות של הנחקר, הנאשם או העברייני, אלא זכותם של כל אחד מבני ובנות השיח שלו, שזכאים גם הם להגנה נאותה על זכויותיהם היסודיות. האינטרס הציבורי שעומד על הפרק, אינו רק האינטרס במיצוי החקירה, אלא גם האינטרס בקיומה של חברה חופשית שבה אין חשש כי המשטרה עלולה בכל רגע לפלוש לפרטיות האזרח, בידיעתו או שלא בידיעתו. כך גם, אמון הציבור במערכת אכיפת החוק הוא אינטרס ציבורי שיש להגן עליו. אינטרס זה בא לידי ביטוי, בין היתר באמצעות הכשרת פעולות שבסיסן כבוד והגנה על פרטיותם של האזרחים.

הגנה או פטור מפגיעה בזכות לפרטיות?

47. סעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות קובע על דרך הכלל כי חומר חקירה שהושג תוך פגיעה בפרטיות "יהיה פסול לשמש ראיה בבית משפט, ללא הסכמת הנפגע, זולת אם בית המשפט התיר מטעמים שיירשמו להשתמש בחומר, או אם היו לפוגע, שהיה צד להליך, הגנה או פטור לפי חוק זה". כלל הפסילה החקיקתי מאפשר לקבל ראיה אם הנפגע הביע הסכמתו לכך (הסכמה שכאמור לא התקבלה); או אם בית המשפט, על-פי שיקול דעתו, התיר שלא לפסול את הראיה; או כאשר יש לפוגע הגנה או פטור לפי החוק. להלן נבחן האם למשטרה במקרה הנוכחי יכולה לעמוד הגנה או פטור משימוש בראיות שהושגו תוך פגיעה בזכות לפרטיות.

48. סעיף 19 לחוק קובע כי רשות ביטחון (שכוללת, לפי סעיף 19(ג) את משטרת ישראל) או עובדיה, "לא ישאו באחריות לפי חוק זה על פגיעה שנעשתה באופן סביר במסגרת תפקידם ולשם מילוי". הפטור דנן לא נדון בהרחבה בפסקי הדין בפרשה הזו, ולכן נזכירו רק בקצרה. סעיף פטור זה נועד ככותרת הסעיף – לתת פטור מאחריות, בדיעבד, בתנאים שמפורטים בסעיף, קרי כאשר הפגיעה בזכות לפרטיות הייתה סבירה, במסגרת התפקיד, ולשם מילוי התפקיד. הפטור – ניתן בדיעבד ומותנה בכך שהמעשה שגרם לפגיעה בזכות לפרטיות נעשה בסמכות.¹² אין הוא בגדר הסמכה מראש לפעולה, ואין הוא יכול לשמש תחליף להסמכה בחוק. ובעיקר – פטור מאחריות על פגיעה בפרטיות אינו מיועד להכשיר ראיות שהושגו בפגיעה כזו, ואינו יכול לשמש כהיתר להפרה רציפה, שיטתית וחוזרת של הוראות החוק.

49. חיפוש במכשיר נייד שמבוסס על הסכמה ריקה, שאינה הסכמה מדעת – אינו פעולה סבירה, אלא הוא חורג מתפקיד המשטרה: כאשר המשטרה מבקשת לבצע חיפוש, יש מסלולים מסודרים בחוק כיצד לבצע זאת, בדרך של פניה לבית משפט מתאים בבקשה לצו מתאים (נתוני תקשורת, חיפוש או האזנת סתר). בעניין טבקה, בית המשפט הנכבד קבע כי "עניינה של הוראת סעיף 19 לחוק הגנת הפרטיות – אשר נחקק טרם כינונו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו – הוא בשלילת עילת תביעה לפי חוק הגנת הפרטיות ... ואין בו כדי להקנות למשטרה פטור גורף מפגיעה בזכות החוקתית לפרטיות" [ההדגשות נוספו] (שם, בפסקה 32).

50. לעניין ההגנות שמעניק חוק הגנת הפרטיות בסעיף 18 לחוק, בית המשפט העליון קבע בבג"ץ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה, פ"ד סא(1) 581, פס' 23 (2006), שעניינו ביחסים בין אדם לחברו, בהקשר של הגשת ראיות של צילומי סתר אינטימיים, לבית הדין הרבני בהליכי גירושין, כי ניתן להשתמש בראיות אשר הושגו תוך פגיעה בפרטיות, אם הפוגע פעל בתום לב סובייקטיבי. ביישום להקשר הפלילי, השונה: ניתן להכשיר ראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות רק אם המשטרה פעלה באמונה כי היא רשאית לבצע את הפעולה הפוגעת. במקרה הנוכחי, פעולת החיפוש הבלתי חוקי של המשטרה נעשתה באופן שיטתי וחוזר, ובניגוד לנוהל המשטרתי שמסדיר את נושא חיפוש בחומר מחשב.¹³ מהסיבות הללו, ניכר כי החיפוש נערך בחוסר תום לב ואינו ראוי לחסות תחת הגנות החוק.

51. לאור זה, המבקשת תטען שככלל, אין להכשיר ראיות נגזרות שהושגו על בסיס ראיות קודמות שהושגו באופן לא חוקי. במקרי קיצון, כאשר נסיבות המקרה מצביעות על תום לב סובייקטיבי, שיש הגנה או פטור, ולפי שיקול דעתו של בית המשפט – ניתן להכשיר את הראיות לפי סעיף 32 לחוק. דיון זה אינו ממצה את שיקולי בית המשפט, ועל גביהם, יש להוסיף ולשקול פגיעה בזכויות אחרות, כמו הפגיעה בזכות להליך הוגן. הזכויות פה אינן מתלכדות במלואן, ויש צורך בעמידה בתנאי הקבילות בקשר לשתייהן, באופן מצטבר.

תגובת הצדדים

52. בית המשפט הנכבד מתבקש לאשר למבקשת להצטרף לדיון דכאן במעמד "ידידת בית המשפט", ולקבוע את רמת מעורבותה בהמשך ההליך כפי שיראה לנכון.

53. המבקשת פנתה לצדדים בהליך דן באמצעות באי כוחם, לקבל את תגובתם לבקשה. להלן תגובתם:

53.1. ב"כ המבקשות 1-4, עו"ד נועה מילשטיין מסרה, בשם כל המבקשים, כי הם מסכימים לצירוף המבקשת לדיון הנוסף כידידת בית המשפט.

¹² עניין טבקה, פס' 32.

¹³ נוהל אח"מ מספר 300.08.035, תפיסה וחיפוש במחשב (1.2.2014).

53.2. בי"כ המשיבה 1, עו"ד סיגל בלום, מסרה כי המשיבה 1 "תגיב לבקשה ככול שבית המשפט הנכבד יורה על כך".

53.3. בי"כ המשיבה 2, עו"ד יגאל בלפור, מסר כי הוא מסכים לבקשה, ככל שנדרשת הסכמת המשיבה 2, כידידת בית המשפט.

נעמה מטרסו, עו"ד
מ.ר. 76853
בי"כ המבקשת